

Kristijan Muck

Sleči ognjeni gvant

*kralj je padel
trup vali se po stopnicah
pred njim poskakuje glava
še bolj živo skače krona
njen žvenket žre moje misli
v njih je zgodba o času
ki ne teče in ne kroži
le stoji in skozi sebe plava*

neverjetno
da lahko živ hodiš
po nebu
z glavo navzdol
a si na zemlji potem
kriv za razposajenost
in nasajen
na kol

noži v hrbtu
niso naključje
če greš
po neznani poti
saj čudaški tujci
uredijo zadeve tako
da postaneš čim bolj človeški
jež

dež ki pada name
ko ležim na hrbtu
je izdolbel škraplje
da čutim srce in pljuča
drob
le spol in udje
se držijo zase
ker sem vse bolj grob

zakaj bi človeški um bil pronicljiv
le zato ker z nespornimi dokazi
utrjuje vero v neki kozmos
ko pa tudi modrost
ne seže sebi do dna
dokler se v vse kar je
ali bi lahko bilo
ne preobrazi

seme luči
poči kot nič
belo zrklo
bruhne škrlat
človek človeka
grabi za vrat
govori
koščen si in zlat

krik vran
je prepojil temino
srebrni grom
zdrobljenega jezika
se vije k nebu
črne grablje
zevajo
v globini sanj

gorile
črne kot noč
so se naselile
v meni
in tam rodile iz objema
z milijardami virusov
belo spoznanje
da se z možgani nič ne ujema

vsa bitja tega sveta
živa in neživa
so ob svojem spočetju
do vsega
kar jih obdaja
zaupljiva
saj že od nekdanj
bivajo brez konca in kraja

vsi razmišljajoči
eremiti in bičarji
svojega uma
blagoslovljeni
ki bivate v kletki vsega
kaj bi dal
ko bi vaša omrtvičena groza
bivala v meni

tat je prišel
do odprtih vrat
vstopil
našel zaklad
vrv
naredil zanko
za svoj vrat
in jo požrl

prezир in potuha
dva klovna v istem žaklju
skačeta po žolti areni
čeprav ju daje naduha
imata krompir
saj iz njiju bruha
ples žalosti
kri črnega kruha

jasnina zareže
v svojo podobo
z bridko resnobo
odklene
luč
razkrije radost
predanosti
zblaznelo jasnost

krmežljavi kriki
se kotalijo
ukrivljeni koti
se v njih kotijo
razpredeni skoki
živijo v bitjih
kamnitih
ljudeh in njihovih likih

v sredici časa
ki se vrti in suka
a ne teče iz preteklosti tja
kjer še ničesar ni
se večni klobčič cefra
skozi sebe zrivajo kozmosi
v neštete smeri
in se zaumni svet kotí

v glavi iščem razloge
ne pa izgovorov
za svoja dejanja
in njihove posledice
da bi zataknil neki smisel
med lopute časa
in s človeško komedijo
razlomil nase priklenjeno tragedijo

ne moreta drug brez drugega
človekova zgodba
in vesoljni čas
a zgubljen glas ju povezuje
kot preteklost in prihodnost
z breznom
v katerem neki možic
kleplje ljubezenski klic

gluhonema kri
se s črnimi očmi
pretaka skozi luč veselja
v kateri ni lepote časa
niti čara smrti
saj večnosti
ne zaobjame
nič zadržti

lahko postaneš
čist
kot nič
ki išče luč
le stopiti moraš
iz svetlobe in teme
sleči ognjeni gvant
postati kvant

nemirna smrt
tam za vogalom
čaka
na moj blagoslov
da se z njim napotiva
z roko v roki
v golo resničnost
snov

*ladja se vzpenja
nad gore
zapustila je temne grebene
ni je v mrmranju oblakov
zaplula bo skozi zvezde
v zgodbo luči
nemo večnost
izziv poezije*